

**Neviditeľné
mesto**

Julia

Dahl

Ljndeni

Neviditeľné mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Julia Dahl

Neviditeľné mesto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Neviditeľné mesto

ia

Ju

Dahl

**Nevidi
tel'né**

mes

sto

Ljndeni

Venujem starým rodičom

Piatok

Prvá kapitola

Bola som v Chinatowne, keď mi volali, že v Brooklyne našli telo.

„V Gowanuse práve vytiahli ženu z kopy šrotu,“ oznamuje Mike, môj redaktor.

„Super!“ poviem. „Takže pred školou končím?“ Posledné dva dni som stepovala pred vyššou základnou školou a snažila sa vymámiť z rodičov alebo žiakov niečo publikovateľné o nevestinci v zadnej časti internetovej kaviarne za rohom, kde policajti nedávno urobili raziu.

„Áno, končíš,“ odpovie Mike.

Keď prídem na benzínku oproti šrotovisku, kolegovia už sú na mieste. Pete Calloway z *Ledgeru* cerí krivé zuby na tlačového hovorcu newyorskej polície alebo DCPI, ako ho skrátene volajú novinári. DCPI je o pätnásť centimetrov vyšší a o tridsaťpäť kíľ ťažší než Pete. Vonku je mínus sedem, Pete má na hlave kapucňu a krčí sa pred zimou, no DCPI nemá čiapku, šál, rukavice ani kabát. Len si vyhrnul golier uniformy proti mrazivému vetru.

„Počuli sme, že ju našli bez šiat,“ vraví Pete. „Môžete to potvrdiť?“

DCPI pozrie ponad Petovu hlavu a počúcha si ruky. Na šrotovisku pozdĺž kanála stoja dva autožeriavy ako zamrznuté na pozadí oblohy, drapáky na koncoch dlhých ramien sa mierne pohojdávajú, zo zubov im trčia úzke pásy kovu.

Pete pozrie na policajta, ktorý ho ignoruje. A obaja ignorujú mňa. Videla som Peta na viacerých miestach činu, ale nikdy sme sa navzájom nepredstavili. Mike a ostatní redaktori považujú Callowaya za geniálneho krimireportéra. Po niekoľkých mesiacoch na rôznych miestach činu je pre mňa stále iba tvrdohlavý, dotieravý singl chlap. Zachytím jeho pohľad, nasadím úsmev, ktorý má vyjadrovať spolupatričnosť, ale Pete nereaguje. Prichádza Drew Meyers z Channel 2, dlhý kašmírový kabát, kožené rukavice, bordový šál. DCPI ho miluje.

„Drew,“ stisne mu ruku ako starému kamarátovi.

„Zima ako v psinci,“ zašomre Drew. DCPI má smiešne červené uši. Nos, líca a krk mu ružovo žiaria. „Čo tu máme?“

DCPI potichu odpovie: „Ženu.“

„Ešte je tu?“ spýta sa Drew. Pete a ja podídeme bližšie, aby sme počuli.

„Neviem,“ povie DCPI.

„Auto so súdnym lekárom tu ešte nebolo,“ ozve sa Pete. Drew pozrie na DCPI, ten mlčaním potvrdí Petove slová.

„Volal niekto deväťstojedenašť?“ spýta sa Pete.

„Áno,“ odpovie DCPI.

„O koľkej?“ spýtam sa.

DCPI na mňa pozrie zvrchu. „Necháte ma dohovoriť, prosím?“

Prikývnem.

„Dnes ráno ktosi volal na tiesňovú linku, že robotníci pri nakladaní šrotu do člna na kanáli našli pravdepodobne ženské telo. Momentálne pracujeme na identifikácii.“

„Je to určite žena?“ spýta sa Pete.

DCPI mlčky prikývne.

Drew zvráští obočie, úspešne predstiera súcit. Zatvorí zápisník, aj keď si nezapísal ani slovo z toho, čo povedal DCPI, potrasie mu ruku, zvrtnie sa a odchádza k spravodajskému vozidlu Channel 2, kabát za ním vlaje.

DCPI stojí na mieste a ja tiež. Na miestach činu pracuje viac tlačových hovorcov polície. Dvoch či troch poznám z videnia a mám meno jedného z nich, tohto som nikdy predtým nestretla. „Poviete mi, ako sa voláte?“ spýtam sa.

Zase na mňa pozrie zvrchu. „Ukážete mi svoj preukaz?“

Stuhnutými prstami – musím nosiť rukavice bez prstov, aby som si vedela písať poznámky – zalovím v kabáte a spod viacerých vrstiev oblečenia vytiahnem laminovaný odznak *New York Tribune*. Poškriabem sa pri tom o kovový zips.

„Takže preukaz nemáte.“

Hovorí o oficiálnej akreditácii, ktorú NYPD dáva reportérom. Ak ju chcete získať, musíte predložiť šesť vlastných článkov ako dôkaz, že píšete o najnovších udalostiach v meste, a preto potrebujete často vchádzať do priestoru za policajnou páskou. Preukaz síce neumožní vstup za pásku, ale v očiach príslušného DCPI vám dodá aspoň náznak legitímnosti. Požiadala som o preukaz hneď po Vďakyvdaní, ale neozvali sa mi. Po novom roku som tam

zavolala a policajt, ktorý zdvihol slúchadlo v oddelení styku s verejnosťou, mi kázal čakať.

„Žiadosť som poslala už v novembri,“ vysvetľujem. „Stále čakám.“

DCPI prikývne.

„Ešte je... tam?“ spýtam sa.

„Informácie dostanete, keď ich budem mať,“ odpovie znudene.

Obrátim sa. Policajná páska sa ťahá cez široký štrkový vjazd do šrotoviska, na jednom konci je priviazaná k vysokému železnému plotu a na druhom k prove dlhej lode. Stojí tam aj prívies, policajti si v ňom zriadili dočasnú kanceláriu. Muži v prilbách, zrejme zamestnanci šrotoviska, čosi ukazujú mužom v oblekoch, zrejme detektívom. Robotníci ukazujú kamsi medzi drapák na konci hydraulickej ruky a pätnásťmetrovú horu šrotu. Sledujem ich prsty a zbadám nohu.

Volám do redakcie a pýtam si k telefónu Mika. Poviem mu, čo som sa dozvedela od DCPI.

„Stále je hore,“ dodám. „Vidím jej nohu.“

„Jej nohu?“ počujem, ako ťuká na klávesnici. „Ešte niečo? Počkaj.. Bruce!“ zakričí na fotoeditora. „Bruce, koho tam máš? Rebeka... kto fotí?“

„Zatiaľ som tu nikoho nevidela.“

„Počkaj.“ Preruší hovor. Počas týchto telefonátov sa snažím komunikovať s Mikom. Zakaždým je to rovnaké: povie mi, kam treba ísť a prečo, ja mu oznámim, čo som zistila. Za šesť mesiacov som ho videla naživo dvakrát. Má dvadsaťpäť kíľ navyše ako väčšina mužov v redakcii, ale na rozdiel od nich je zdvorilý a rozpráva potichu. Keď som prišla do redakcie a predstavila sa po

troch týždňoch telefonovania niekoľkokrát za deň, podal mi ruku, ani sa na mňa nepozrel a hneď sa obrátil k počítaču.

Pohojdávam sa na päťkách a na špičkách. Stojím na slnku, a hoci mám na sebe okrem pančucháčov aj ponožky, a v čižmách vložky z ovčej vlny, necítim si prsty na nohách. Mike sa vráti k telefónu.

„Johnny je na ceste.“

„Johnny zo Staten Islandu?“

„Hej. Larry svedčí ľuď na Police Plaza.“ Larry Dunn robí v *Tribune* výlučne policajné spravodajstvo. „Oslov niekoho zo šrotoviska. Vraj to oznámil robotník. Je tam Calloway?“

„Áno.“

„Nestrácaj ho z očí.“

„Jasné.“

„Idem na poradu s prípadom ženy v kope šrotu. Potrebujeme identifikáciu.“

„Rozumiem.“

Ľudia z televízneho spravodajstva vystupujú z dodávok. Reportéri, čo robia živé vstupy, vždy sedia na mieste spolujazdca, kameramani s technikou čupia vzadu. Gretchen Fiorellová z miestnej stanice Fox News vystúpi, v ruke drží mikrofón na batériu. Má kompletný mejkap, očné linky aj tiene, čerstvo narúžované pery, blond vlasy s jahodovým odtieňom nalakované tak dôkladne, že sa vo vetre dvíhajú ako jednoliaty kus. Na nohách tenké pančuchy a lodičky, šál farebne zladený s rukavicami.

DCPI nemá nič nové, muži pri hromade šrotu stále pozerajú hore na telo uväznené v oceľovej pästi, a tak vojdem do bufetu pri benzínke, aby som sa trochu zahriala.

Práca na aktívnych miestach činu v zime vyžaduje nekončne veľa energie. Horúca káva alebo čaj človeka zahrejú, ale keď držíte hrnček oboma rukami, nemôžete si písať poznámky. Okrem toho, čím viac vypijete, tým je väčšia pravdepodobnosť, že budete musieť pohladať záchod – a to zvyčajne nie je také ľahké. Nasypem trochu sušenej smotany do bielej papierovej šálky a nalejem si kávu z takmer prázdnej kanvice, čo sa hreje na platni. Zaplatím, prejdem k oknu a popíjam. Z miesta, kde stojím, mám výhľad na väčšinu šrotoviska.

Zvoní mi telefón. Moja spolubývajúca Iris.

„Kde si?“ spýta sa. S Iris sme študovali žurnalistiku na University of Central Florida, ale ona pracuje v kancelárii na Päťdesiatej siedmej, zatiaľ čo ja som málokedy na jednom mieste dlhšie ako dve hodiny.

„Kúsok od nás,“ odpoviem. Bývame spolu v byte iba pár ulíc odtiaľto. Vlastne je to prvý raz, čo robím na správe z Gowanusu. „Pri kanáli.“

„Ježiši,“ poľutuje ma Iris. „Už si zamrznutá?“

„Skoro.“

„Prídeš večer?“ Plánujeme zájsť na pohárik so skupinou spolužiakov z Floridy.

„Myslím, že to stihnem.“ Služba sa mi končí okolo piatej.

„Bude tam Tony?“

S Tonym teraz chodím. Rozhodne nie je Irisin typ, ale mne sa páči. Iris má rada metrosexuálov. Jej najnovší objav vyzerá ako antická socha. Tony je všetko, len nie metrosexuál. Čerstvý tridsiatnik, začína plešivieť, ale holí si hlavu. Nenazvala by som ho tučným, je skôr mohutný. Zoznámili sme sa na Nový rok v bare, kde robí šéfa, a zhodou okol-

ností sa práve v tom podniku stretávajú absolventi UCF; raz sme s Iris po pitke skončili u niekoho v Chelsea. Keď hodiny odbili polnoc, Tony ma pobozkal ponad barový pult a potom sme sa bozkávali ešte dve hodiny. Vie sa úžasne bozkávať. Iris sa ma snaží pochopiť, ale viem, že sa jej to nedarí. Iris robí kozmetickú asistentku v ženskom časopise. Vlani v lete nastúpila a odvtedy sme nemuseli kúpiť žiadny šampón, lak na nechty, mydlo ani iné toaletné potreby.

„Myslím, že bude.“

„Ty nevieš?“

Nechcem to rozoberať, ale neodpovedala som mu na poslednú esemesku – a Tony nie je z tých, čo také veci riešia po telefóne.

„O šiestej som tam,“ oznamuje Iris.

„Ja tiež,“ odpoviem.

Strčím mobil do vrečka kabáta a nastavím tvár pare, čo stúpa zo šálky. Káva z bufetu takmer vždy vonia lepšie ako chutí.

Otvoria sa sklené dvere, vchádzajú dvaja chasidi v dlhých čiernych kabátoch a prinášajú so sebou zimu. Predpokladám, že sú chasidi, lebo majú veľké čierne klobúky, dlhé brady a pajesy. Chasidi alebo iba ultraortodoxní Židia – nerozoznám rozdiel.

Muži idú dozadu, ten vyšší čosi zúrivo šepká druhému, ktorý hľadá do zeme. Pár krokov za nimi je chlapec, zmenšený, asi meter dvadsať vysoký klon v čiernom vlnenom kabáte, s pajesmi a klobúkom so širokým okrajom. Špičku nosa a končeky prstov má červené ako surové mäso. Trasie sa. Muži si ho nevšímajú a on očividne vie, že sa im nemá miešať do rozhovoru. Podupkáva nohami

v zašnurovaných čiernych kožených oxfordkách, drobné ruky vopchá do vreciek.

Vraciam sa na pozorovacie stanovište medzi kanvicou s kávou a stojanom so zemiakovými lupienkami, vidím odtiaľ spravodajské vozidlá na parkovisku benzínky aj policajné autá pri vchode do šrotoviska na Smith Street. Striehnem na akýkoľvek pohyb. Kým hráči – reportéri a fotografi, policajti v uniformách aj v oblekoch – iba postávajú na mieste, asi o nič neprichádzam. Ak sa niektorá skupina pohne, musím vyštartovať. Keby som mala možnosť voľby, radšej by som robila na tomto prípade ako na tom, z ktorého ma práve odvolali. V Chinatowne sa reportér – najmä biely – ocitá na nepriateľskom území. Sú ľudia, čo sa s reportérmi radi porozprávajú – starý Talian v Bay Ridgei alebo mladá černošská matka vo Flushingu ochotne hovorí o susedoch, o starostovi, o daniach, skrátka, o hocičom, čo ma zaujíma, ak si píšem poznámky. *Bude to v novinách?* pýtajú sa. Imigranti sú drsnejší. *Tribune* nemá reportéra, ktorý vie po čínsky, a keď sa vopred nedôverčivých ľudí začnete pýtať, či vedia, že v neďalekej internetovej kaviarni ponúkajú chlapcom z druhého stupňa základnej školy „fajku“ za desať dolárov, a neovládáte ich jazyk, budú mlčať ako hrob.

Aktívne miesta činu sú iné. Tam mám svoju úlohu. Nie som zamestnankyňa *Tribune* – som externistka na voľnej nohe. Slúžim každý deň, ale nemám žiadne istoty spojené so stálym zamestnaním, nijaké výhody. Pracujem sama, ak na tom istom príbehu nerobí aj fotograf, a zodpovedám sa množstvu meniacich sa redaktorov a editorov, ktorých zvyčajne nepoznám. Mám laminovaný odznak *Tribune*, čiže patríam medzi hráčov na scéne. Policajti niekedy na-

dávajú na *Tribune*, sťažujú sa na spracovanie témy v úvodníku, a nie vždy mi umožnia rovnaký prístup ako novinárom, čo majú oficiálne preukazy. Aj tak som na mieste činu alebo pri nejakej oficiálnej udalosti v lepšej pozícii ako niekto z webovej spravodajskej stránky, o ktorej policajti jakživ nepočuli, alebo nebodaj blogeri – tí zlznú iba urážky.

Policajti vždy zaistia miesto činu a okolie. Potom prídu reportéri. Policajti obzerajú telo, bezprostredné miesto činu a občas niečo utrúsia pred hovorcom. Keď sa mu chce, prejde na druhú stranu ulice k nám novinárom. My zatiaľ zhromažďujeme výroky susedov („Nikdy som nepočul, že by sa hádali,“ alebo „Táto budova bola vždy bezpečná“), a kontrolujeme si e-maily v mobiloch. Miesta činu sú pre začínajúceho reportéra úľava. Stačí nasledovať stádo.

Chlapík, čo vyzerá ako Ind, sa oprie laktami o pult a pozoruje dianie vonku. Podídem k nemu.

„Viete, čo sa tu stalo?“ spýtam sa.

Neodpovie, ale myslím, že mi rozumel.

„Som z *Tribune*. Na šrotovisku našli telo.“

Mlčky prikývne.

„Ženské telo.“

Očividne je prekvapený. „Vážne? To hádam nie.“

Tentoraz prikývnem ja.

„Hrozné,“ vzdychne. Má asi tridsať rokov, ale popolavohnedé kruhy pod očami by skôr pristali šesťdesiatnikovi. Na brade má niekoľkodňové strnisko.

Muži v zadnej časti bufetu zrazu stíchnu a rázne vykročia k chlapcovi v čiernom kabáte. Ten vyšší čosi povie, obidvaja vybehnú von a chlapca nechajú v bufete. Ponáhľajú

sa na šrotovisko. Tuším, že sa so mnou nebudú rozprávať, a tak sa ani nepokúšam na niečo spýtať. Mala by som ísť za nimi, len chcem ešte chvíľu pobudnúť v teple. Keby vonku nefúkal ten príšerný vietor, nenápadne by som ich sledovala a snažila sa získať pár detailov, o ktorých by som mohla referovať v redakcii. Skôr ako by som sa k niečomu dostala, prikázali by mi, aby som sa vrátila. Zarádte sa medzi novinárov, povedali by. Asi som lepšia reportérka v lete. Na Floride som nikdy takto nemrzla, napriek toľkým vrstvám oblečenia mám pocit, že som nahá. Kostí mi skrehli, ledva ma držia vo vzpriamenej polohe, nasávajú a konzervujú chlad. Stačí do mňa drgnúť a zosypem sa.

Chlapec vytiahne ruky z vreciek a opatrne položí dlane na kanvicu s kávou bez kofeínu. Potom si teplé ruky priloží na líca.

„Dobrý nápad,“ poviem.

Prekvapene sa na mňa pozrie.

„Ja používam šálku,“ dodám a zdvihnem ju. „Káva ma zohreje aj zvnútra.“

Chlapec prikývne.

„Pracujete v novinách?“ spýta sa.

Pozriem na muža za pultom. Deti počujú všetko.

„Áno,“ odpoviem. Ukážem na drôtený košík s novinami pri vchode. „V *Tribune*.“

„Moja mama číta noviny.“

„Vážne? A ty?“

Pokrúti hlavou. Pery má ako tenkú čiaračku. Také vážne dieťa som asi ešte nevidela. Pravda, nikdy som nevidela chasida – muža, ženu či dieťa – vyzeráť inak ako vážne. Moja matka bola chasidka. Zaľúbila sa do ocka – gója – v období tínedžerského vzdoru. Keď som sa narodila, dali